

РЕШЕНИЕ

№ 387

гр. София, 24.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Михаил Ал. Малчев
Божидар Ив. Стаевски

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Татяна Димитрова Въззивно гражданско дело
№ 20211100508853 по описа за 2021 година

Производството е по реда на [чл. 258 – 273 от ГПК](#).

С решение от 19.04.2021г. по гр. д. № 58749/2020г., Софийски районен съд, I ГО, 41 състав, предявения от Р. Ж. Б., против „Ю.Б.“ АД, установителен иск с правна квалификация по чл. 124, ал.1 във вр. с чл.270, ал.2 ГПК за прогласяване на нищожност на заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 ГПК от 02.10.2012 г., издадена по ч.гр.д. № 36219/2019 г. по описа на СРС, 66-ти състав.

Срещу решението е подадена в законоустановения срок въззивна жалба от ищеца Р. Ж. Б. с оплаквания за допуснати от първоинстанционния съд съществени нарушения на съдопроизводствените правила, довели до необоснованост на формираните изводи, неправилност, незаконосъобразност, както и за нарушение на материалния и процесуалния закон. Моли съдът за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което предявеният иск да се уважи. В молба от 03.10.2022г. моли да бъдат присъдени разноски за осъществена правна помощ по реда на чл. 38 от ЗА.

В срока по [чл. 263, ал. 1 от ГПК](#) насрещната страна "Ю.Б. " АД оспорва въззивната жалба по подробно изложени съображения. Счита оспорвания съдебен акт за валиден, а доводите на ищеца за нищожност на заповедта за изпълнение, за изцяло и безспорно необосновани. Моли въззивната жалба да бъде оставена без уважение, да се потвърди първоинстанционното решение като правилано, както и да се присъдят направените за въззивна инстанция разноски.

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно [чл. 12 от ГПК](#) във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на въззиваемия, намира за установено следното:

Съгласно [чл. 269 ГПК](#) въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. По наведените във въззивната жалба оплаквания съдът

намира следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 270, ал. 2 от ГПК за прогласяване нищожност на заповед за изпълнение на задължение въз основа на документ по чл. 417, ал. 2 ГПК, издадена на 02.10.2012г. по ч. гр. д. № 36219/2012г. по описа на СРС, I ГО, 66 състав.

Настоящият състав намира, че при постановяване на обжалваното решение не е допуснато нарушение на императивни материалноправни норми, а с оглед релевираните във въззивната жалба оплаквания същото е правилно по следните съображения:

В чл. 270, ал. 2 ГПК е уредена процесуалната защита срещу нищожните решения. Разпоредбата дава възможност да се прогласява нищожност на съдебно решение по исков ред, и то безсрочно /в този смисъл са и разясненията, дадени в т. 8 и т. 9 от ППВС № 1/1985 г. /. Искът по чл. 270, ал. 2 ГПК цели отпадане на силата на присъдено нещо, с която влязлото в сила решение обвързва страните по делото и лицата по чл. 298, ал. 3 ГПК наследниците и частните правоприемници на страните. Именно затова надлежно процесуално легитимирани страни по иска с правно основание чл. 270, ал. 2 ГПК за прогласяване нищожност на влязло в сила съдебно решение са страните по това решение и техните универсални и частни правоприемници.

Тъй като нищожното съдебно решение създава привидност за признати и присъдени права, а постановилия го съд не може сам да констатира нищожността и да произнесе ново валидно решение, несъмнено е, че обявяването на нищожността може да бъде искана от всяка от страните по делото.

Издадената заповед за изпълнение отговаря на изискванията за валидност на заповедта, поради което и не може да бъде обявена за нищожна - същата е в писмена форма по утвърден образец към датата на издаването, подписана е, постановена е от надлежен орган, функциониращ в надлежен съдебен състав (законен едноличен състав), в рамките на правораздавателната компетентност на съда, волята на съда е изразена по начин, който позволява тя да се изведе от акта, напълно разбираема е, в заповедта са посочени основанията и размера на вземанията, начин на отговорност на длъжниците, не предписват явно престъпление срещу личността или човечеството, не е постановена в нарушение на свръхповелителна норма на правото, включително на общностното право. Поради това следва да се приеме, че нищожността на заповед за изпълнение, издадена по реда на глава 37 от ГПК, може да бъде установявана по иск на длъжника, предявен против заявителя, на същите основания, на които нищожно би било издаденото за същото вземане осъдително съдебно решение.

Съгласно практиката на ВКС по реда на чл. 274, ал. 3 ГПК (определение № 64/23.01.2015 г. по ч. гр. д. № 141/2015 г. на ВКС, IV ГО, определение № 668/15.08.2017 г. по гр. д. № 771/2017 г., III ГО на ВКС и др.), иск за прогласяване нищожност на заповед за изпълнение е допустим. Исковият ред по чл. 270, ал. 2 ГПК за прогласяване нищожност на съдебен акт е самостоятелна форма на защита, която може да бъде реализирана и след като инстанционният ред за разглеждане на спора е изчерпан – в този смисъл решение № 123 от 4.04.2012 г. на ВКС по гр. д. № 777/2011 г., I ГО и решение № 320 от 19.02.2014 г. на ВКС по гр. д. № 6774/2013 г., I ГО.

Релевираните от ищеца доводи, с които свързва твърдяната от него нищожност на процесната заповед за изпълнение и постановеното въз основа на нея разпореждане за издаване на изпълнителен лист, се състои в твърдението, че в случая за решаващия орган, постановил оспорваните съдебни актове, е съществувало процесуално задължение да постанови нарочно писмено разпореждане за издаване на заповедта за изпълнение, което той не е изпълнил, респективно, че е недопустимо това разпореждане да бъде инкорпорирано в самата заповед за изпълнение. Не намират опора в законовата уредба на заповедното производство твърденията на въззивника, че заповедният съд следвало първо да постанови нарочен съдебен акт разпореждане, с който да се разпорежи издаването на заповед за изпълнение, едва след което да издаде заповедта. Съгласно чл. 411, ал. 2 ГПК районният съд разглежда заявлението за издаване на заповед за изпълнение в разпоредително заседание и

издава заповедта освен в случаите по т. 1 – 4 от цитираната разпоредба, в който случай съдът се произнася с разпореждане, с което отхвърля заявлението – арг. от [чл. 413, ал. 2 ГПК](#), което на общо основание – [чл. 121, ал. 4 от Конституцията на Република България](#) – следва да бъде мотивирано. И в двата случая се касае за произнасяне по същество на заявлението, като в единия случай съдът отхвърля искането на заявителя за издаване на заповед за изпълнение като се произнася с разпореждане, а в другия уважава искането, в който случай правораздавателната воля на съда се обективира в самата заповед за изпълнение, която именно представлява правораздавателният акт, в който се съдържа произнасянето на съда по същество на заявлението. Заповедта за изпълнение, независимо от характера ѝ на правораздавателен акт по смисъла на [чл. 121, ал. 4 от Конституцията на Република България](#), не се мотивира по същество, тъй като нейното съдържание е уредено изчерпателно в разпоредбата на [чл. 412 ГПК](#), чийто текст не предвижда излагането на мотиви, като заповедта се издава в образца, установен съгласно [Наредба № 6 от 20.02.2008 г. за утвърждаване на образци на заповед за изпълнение, заявление за издаване на заповед за изпълнение и други книжа във връзка със заповедното производство](#) /понастоящем отменена, но действала към датата на издаване на процесната заповед за изпълнение/. Особеното в случая се състои в различното наименование на актовете, с които съдът се произнася по същество на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, в зависимост от това дали заявлението се уважава или се отхвърля, и тяхното задължително съдържание. Настоящият състав не споделя аргументите на въззивника, че при произнасяне по заявлението за издаване на заповед за изпълнение правораздавателната воля на съда във всички случаи следва да бъде обективирана в нарочно разпореждане, в което съдът излага мотиви за уважаването, респективно за отхвърляне на заявлението – извод, който произтича от погрешното схващане на заповедта за изпълнение като самостоятелен съдебен акт, който предполага обективирането на правораздавателната воля на съда за неговото издаване в отделно съдебно постановление – разпореждане за издаване на заповедта. Както беше посочено съдът се произнася с мотивирано разпореждане единствено в случаите, при които отхвърля заявлението за издаване на заповедта за изпълнение, като в останалите случаи правораздавателната му воля се обективира в самата заповед – положение, което именно обуславя допустимостта на настоящото производство за прогласяване на нищожността ѝ чрез иск по реда на [чл. 270, ал. 2 ГПК](#). В този смисъл напълно неоправдано е издаването на отделен съдебен акт – разпореждане, с което да се постанови издаването на заповедта за изпълнение, доколкото сама по себе си заповедта представлява онова съдебно постановление, с което съдът уважава заявлението за издаване на заповед за изпълнение въз основа на документ по [чл. 417 ГПК](#), в случая за незабавно изпълнение и изпълнителен лист, след преценка, че са налице всички законови изисквания за това. Преценката на заповедния съд, че са налице предпоставките за издаване на заповед за изпълнение, а съответно и че липсват пречки по [чл. 411, ал. 2, т. 2 ГПК](#), е обективирана в самата заповед (в този смисъл [определение № 300/27.03.2018 г. на ВКС по гр. д. № 3842/2017 г.](#); [определение № 3 от 12.01.2021 г. по гр. д. № 2245/2020 г. на ВКС, IV ГО](#), [определение № 380 от 09.05.2022 г. на ВКС по гр. д. № 3774/2021 г и др.](#)). По същия начин, когато е заявено искане за допускане на незабавно изпълнение по реда на [чл. 418 ГПК](#), ако намери, че са налице предпоставките за това, съдът допуска незабавно изпълнение и разпорежда да се издаде изпълнителен лист със заповедта по [чл. 417 ГПК](#), а не с отделен нарочен акт. Съдебната практика е наложила разбирането, че в заповедта за издаване на заповед за незабавно изпълнение имплицитно са включени и трите акта – разпореждане за издаване на заповед и за допускане на незабавно изпълнение на заповедта, самата заповед за незабавно изпълнение и разпореждането за издаване на изпълнителен лист. Този извод е обоснован със съдържанието на уводната част, както и от самото съдържание на образца на заповед за изпълнение, одобрен с [Наредба № 6 от 20.02.2008 г. на министъра на правосъдието](#) (понастоящем отменена, но действаща към датата на издаване на въпросната заповед за изпълнение) - приложения № 2 и № 3 към чл. 4 и приложение № 5 и 6 към чл. 6 на Наредбата. Заповедта инкорпорира в себе си проверката по основателността на предявеното вземане и се издава при преценката за липса на пречките по [чл. 411, ал. 2, т. 1-4 ГПК](#). Именно поради липсата на задължение за издаване на отделно

разпореждане за издаване на заповед за изпълнение и за допускане на незабавно изпълнение законодателят е предвидил в нормата на чл. 411, ал. 3 от ГПК, че на длъжника се връчва прерис от издадената заповед за изпълнение, а не друг съдебен акт, с който се разпорежда нейното издаване.

По аргумент от разпоредбите на чл. 411, ал. 2 и чл. 413, ал. 2 от ГПК следва, че съдът се произнася с разпореждане, само когато отхвърля заявлението за издаване на заповед за изпълнение изцяло или частично. И това е така, тъй като единствено в този случай съдът дължи аргументиране на изводите си за неоснователност на искането /като обоснове коя от посочените в чл. 411, ал. 2, т. 1-4 от ГПК пречки за издаване на претендираната заповед е налице в конкретния случай/. Когато е необходимо издаването на разпореждане като самостоятелен съдебен акт, това е изрично посочено в закона. В останалите случаи, при уважаване на депозираното заявление, проверката на съда от проведеното разпоредително заседание се обективира в самата заповед за изпълнение.

С оглед изложеното се налага извод, че в случая не е налице някоя от посочените хипотези, в които се приема, че съдебният акт е нищожен. Заповедта за изпълнение по чл. 417 от ГПК е постановена в изискуемата писмена форма. Същата е подписана от надлежен съдебен орган, който функционира в законен съдебен състав. Спорът, предмет на делото, по което е постановена оспорената заповед, е гражданскоправен. С оглед на това сезираният с него съд е компетентен да го разгледа и да се произнесе по заявлението за издаване на заповед за изпълнение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК. Заповедта е постановена в рамките на правораздавателната власт на съда. Също така волята на съда е изразена по начин, който позволява да се изведе ясно и разбираемо. Тя не съставлява акт, несъвместим с основите на установения правов ред, нито с нея е разпоредено изпълнение на действие, което е престъпление или такова противоречащо на добрите нрави. Ето защо предявеният иск с правно основание чл. 270, ал. 2 от ГПК за прогласяване нищожност на заповедта за изпълнение по чл. 417 от ГПК, издадена по ч. гр. д. № 48669/2013 г. по описа на СРС, е неоснователен и следва да се отхвърли.

Като е достигнал до същите изводи първоинстанционният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде потвърдено.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните и обсъди релевираните в молбата основания, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

С оглед изложеното обжалвания съдебен акт на първоинстанционния съд следва да бъде потвърден.

По отношение на разноските:

С оглед изхода на спора и предвид изричното искане в полза на въззиваемата страна следва да се присъдят сторените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 720 лева за заплатено адвокатско възнаграждение съгласно представения договор за правна защита и съдействие, доказателства за плащането на възнаграждението и списък на разноските по чл. 80 от ГПК.

Така мотивиран Софийският градски съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20098930 от 19.02.2021г., постановено по гр. д. № 58749/2020г., по описа на СРС, ГО, 41 състав.

ОСЪЖДА Р. Ж. Б., ЕГН *****, с. Берайнци, общ. Трън, обл. Перник да заплати на "Ю.Б. " АД, ЕИК ****, седалище и адрес на управление гр. София, бул. "****", на основание чл. 273, вр. чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата от 720 лева – съдебни разноски във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния

касационен съд по правилата на [чл. 280 ГПК](#) в 1-месечен срок от връчването на препис на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____